

РЕШЕНИЕ

№ 3890

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **230** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27, ал.1 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл.145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Н. А. срещу заповед № СОА20-РД40-104/20.11.2020г. на кмета на Столична община (СО), с която е отчужден поземлен имот с идентификатор 68134.1932.747 (застроен), попадащ в реализацията на обект: „Изграждане на южното платно на [улица]от [улица]до [улица], местност „М. ливади-запад“. Със заповедта е определено и равностойно парично обезщетение (РПО) за отчуждавания имот, с площ 477 кв. м., и находящите се в него сгради с площ съответно 63 кв. м. и 10 кв. м., в размер на 262 777,71лв. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от активно легитимирано лице, което има правен интерес от оспорването като адресат на оспорената заповед. Последната е била съобщена на жалбоподателката на 09.12.2020г., видно от отбелязването в известието за доставяне, приложено в преписката. Видно от поставения щемпел, жалбата е постъпила в съда на 23.12.2020г. и следователно, е в срока по чл.149, ал.1 АПК. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно нотариален акт вх. рег. № 25662/31.08.2001г. на Службата по вписванията,

жалбоподателката е собственик на имот с пл. № 747 в кв.6 по плана на [населено място], м. „М. ливади - запад“, с площ 480 кв. м., без построената върху имота сграда. За част от посочения имот със свободна площ от 174 кв. м. е бил съставен акт за общинска собственост № 909/06.01.2001г. на район „В.“ на СО, отписан от актовете книги със заповед № РД-57-283/07.05.2001г. на кмета на СО (л.213 от делото). Тази заповед е издадена в изпълнение на решение от 07.07.2000г. по АХД № 1791/1997г. на Софийски градски съд, Административно отделение, III-Д състав, влязло в сила на 26.09.2000г. (л.126-129). С решението е бил отменен отказ за възстановяване на част от посочения имот пл. № 747, по искане на М. И. Ч., чиито наследник е жалбоподателката съгласно удостоверение за наследници изх. № СОА18-УГ51-316/08.05.2018г. на СО (л.214).

За същия имот със заповед № РД-50-151/22.07.1999г. е била одобрена частична кварталнозастроителна разработка на основание чл.148 от Правилника за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство (ППЗТСУ, отм). Съгласно посочената разпоредба, в застроени недвижими имоти, засегнати от предвижданията на общия градоустройствен план, предназначени за мероприятия на държавата, кооперации и обществени организации по застроителния и регулационен план, изключени от строителната част, засегнати от строителна забрана или за които е установен нов начин или нов характер (етажност) на застрояване, се разрешава по изключение за задоволяване на неотложни жилищни, стопански и обслужващи нужди да се осъществяват изчерпателно изброени строителни работи, които се допускат при условие, че не се предвижда новото строителство или другите мероприятия да се осъществяват през следващите три години; ако във връзка със запланувано строителство строежите бъдат отчуждени в срок до 5 години от издаване на разрешението за строеж, те не се заплащат, като собствениците им са длъжни да ги съборят за своя сметка и да приберат материалите. Граматическото, логическото и систематичното тълкуване на текста налагат безпротиворечив извод, че тези строителни работи се допускат като временни такива, до започване на отчуждаването, предвидено от съответния устройствен план, като в случай, че отчуждаването се осъществи в срок до 5 години, построеното не се заплаща на собствениците. Същата разпоредба е изрично отбелязана в издаденото разрешение за строеж № 355/15.09.1999г. за пристройка и навес в имота. За съществуващите в него кафе, склад и вулканизатор за гуми е издаден акт за узаконяване № 172/15.09.1999г.

За имота е била издадена предходна заповед за отчуждаване № СОА18-РД40-90/04.09.2018г. на кмета на СО, отменена с окончателно решение № 3530/27.05.2019г. по адм. д. № 10609/2018г. на Административен съд София град, Второ отделение, 41 състав, представено по делото. С това решение преписката не е върната за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона на основание чл.173, ал.2 АПК. Следователно, това решение и доказателствата, събрани в хода на производството, в което е постановено, са ирелевантни за спора и поради това доводите от страна на жалбоподателя в тази връзка не следва да се обсъждат.

Производството по издаване на процесната заповед е иницирано служебно с доклад № САГ18-ДР00-1433/2018г. от 18.06.2020г. (л.86 от делото). Посочва се в доклада, че делата, образувани по жалби на А. А., собственик на имот с идентификатор 68134.1932.747 против постановените откази за изменение на плана за улична регулация са приключили с влезли в сила съдебни актове, както следва:

- окончателно решение № 5507/12.05.2020 г. по адм. дело № 11948/2019 г. на Върховния административен съд (ВАС), Второ отделение, с което е оставено в сила решение № 4602/03.07.2019г. по адм. д. № 9446/2018г. на Административен съд София град, Второ отделение, 38 състав, с което е отхвърлена жалбата на А. Н. А. срещу заповед за отказ за изменение на подробен устройствен план (ПУП) № РА50-670/29.08.2018г. на главния архитект на СО;
- окончателно определение № 4252/21.03.2019 г. по адм. дело № 2482/2019 г. на оставено в сила определение № 35/03.01.2019 г. по адм. д. 10867/2018 г. на АССГ, Второ отделение, 59 състав, с което производството е прекратено поради идентичността на предмета му с горепосоченото адм. д. № 9446/2018г. на Административен съд София град, Второ отделение, 38 състав;
- окончателно решение № 1535/30.01.2020 г. по адм. дело № 11316/2019 г. на ВАС, Второ отделение, с което е оставено в сила решение № 3886/10.06.2019г. по адм. дело № 2758/2019 г. на Административен съд София град, Второ отделение, 23 състав, с което е отхвърлена жалбата на А. Н. А. срещу заповед за отказ за изменение на ПУП № РА50-904/27.11.2018 г. на главния архитект на СО;
- влязло в сила разпореждане № 7326/16.05.2019 г. по адм. дело № 4640/2019 г. на ВАС, Второ отделение, с което е оставено в сила определение № 1081/06.02.2019 г. по адм. д. № 348/2019 г. на Административен съд София град, Второ отделение, 39 състав дело, с което е оставена без разглеждане жалбата на А. Н. А. срещу мълчалив отказ на главния архитект на СО по нейно заявление за изменение на ПУП с № САГ18-ДР00-1918/13.11.2018 г.

Предвид изложеното, в доклада е направено предложение за отчуждително производство за имота с идентификатор 68134.1932.747. От служебно извършената справка на общодостъпните страници на ВАС и Административен съд София град настоящият състав установи, че изложението в този доклад съответства на съдържанието на цитираните в него съдебни актове. В допълнение следва да се отбележи, че с горепосоченото определение № 1081/06.02.2019 г. по адм. д. № 348/2019 г. на Административен съд София град, Второ отделение, 39 състав е оставена без разглеждане жалбата против мълчалив отказ по заявление, по което е бил постановен изричен отказ със заповед № РА50-904/27.11.2018 г. на главния архитект на СО. Тази заповед е била също предмет на съдебен контрол по описаното по-горе адм. дело № 2758/2019 г. на Административен съд София град, Второ отделение, 23 състав.

Оценката на РПО за обекта на отчуждаване е възложена с писмо от 30.07.2020г. и изготвена на 18.09.2020г. Тъй като процесната заповед е издадена на 20.11.2020г., оценката съответства на изискването на чл.22, ал.10 ЗОС. Периодът на изследване съгласно § 1, т.2 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗОС е от 30.07.2019г. до 30.07.2020г. Посочва се в оценката, че имотът с идентификатор 68134.1932.747, с площ 477 кв. м., попада в улична регулация съгласно влязъл в сила план за регулация, одобрен със заповед № РД-09-50-66/10.02.1999г., потвърдена с решение № 85 по протокол № 56/06.08.2003г. на Столичния общински съвет (СОС). Съгласно Общия устройствен план (ОУП) на С. имотът попада в устройствена зона „Тти“ – „Терени за озеленяване на улици, реки, дерета, открити канали и сервитути“, без параметри на застрояване, както и съгласно действащия и предходните ПУП. РПО съгласно тази оценка е в общ размер 262777,71 лв., от които за поземления имот 105827,22 лв. , за двете сгради в него съответно 103126,20 лв. и 3190,11 лв. и подобрене на стойност

50634,18 лв. В процесната заповед издателят ѝ е възприел този размер на РПО.

По делото е прието заключение на съдебно-техническа и оценителна експертиза, което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и съответно на обстоятелствата по делото. Вещото лице посочва в заключението си, че имот с идентификатор 68134.1932.747 попада в зона „Тти“ съгласно ОУП на СО. Тук следва да се отбележи, че зоната съгласно Приложението към чл.3, ал.2 от Закона за устройството и застрояването на Столичната община (ЗУЗСО) е „За транспортна инфраструктура— улици, пътища, летища“ и в тази част в оценката, изготвена в производството пред административния орган, е допусната неточност. Вещото лице отбелязва в заключението си и, че по предходни ПУП теренът попада в улица, както и по сега действащия, одобрен със заповед № РД-09-50-66/10.02.1999г., потвърдена с решение № 85 по протокол № 56/06.08.2003г. на СОС. Имотът попада в III-та ценова зона и е без параметри за застрояване. Налице са само два аналога, съответстващи на определенията на § 1 от ДР на ЗОС. Въз основа на тях, вещото лице определя цената за 1 кв. м. от терена на 221,86 лв., която изцяло съответства на оценката, приета в производството по издаване на процесната заповед.

При изслушването в открито съдебно заседание на 27.05.2022г. вещото лице посочва, че имотът е разположен в оста на [улица] и предвид обстоятелството, че е в южната част, в приложимия план е за „М. ливади“, а не както е дадено в комбинираната скица - за кв. Борово. Имотът е практически до оста на [улица]. Сградите са остойностени по начина, както е даден в административното производство, но според вещото лице там са възприети по-високи норми на амортизация, отколкото тези, които смята, че са приложими. Вещото лице посочва също, че заповедта е за [улица], а не за малката уличка, която е напречната към булеварда.

Останалите въпроси, отправени към вещото лице и обсъдени от него, съдът в настоящия състав намира неотнормирани към спора и поради това не обсъжда. Според заключението, стойността на отчуждавания имот е 105827,22 лв., изцяло съответна на оценката в производството пред административния орган. Вещото лице оценява сградите в имота съответно на 104547 лв. и 4588 лв., а подобрението – на 50239,97 лв. Общият размер на РПО според вещото лице е 265201,97 лв. В частта относно сградите и подобренията не е обоснована преценка съобразно чл.22, ал.13 ЗОС и поради това, не може да се приеме, че заключението установява по несъмнен начин по-висока стойност на РПО. Тази преценка е необходима в случая, тъй като, както беше посочено по-горе, сградите и подобренията са направени след влизане в сила на отреждането на имота за улица, допуснати са на основание чл.148 ППЗТСУ (отм.) и разпоредбата относно временните строежи по чл.49 ЗУТ следва да намери приложение по арг. от чл.46, ал.2, изр. първо от Закона за нормативните актове (ЗНА). Поради това и с оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя, установена в чл.271, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс, субсидиарно приложим на основание чл.144 АПК, размерът на РПО не следва да бъде изменен.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на акта на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и тя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи следното.

Относно срока за започване на отчуждителни процедури е изяснено в мотивите на

решение № 5507/12.05.2020 г. по адм. дело № 11948/2019 г. на ВАС, Второ отделение, че: „в случая действащият регулационен план е приет при действието на отменения 3., поради което за него е относима разпоредбата на § 70 ПЗР ЗИДЗУТ (ДВ, бр. 61/2007 г.), уреждаща приложимостта на сроковете по чл. 208 ЗУТ спрямо действащите към датата на влизане в сила на закона подробни устройствени планове за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост. За тези планове срокът за отчуждаване тече от влизането в сила на ЗУТ - 31.03.2001 г., а не от влизането в сила на плана. Законосъобразно е заключението, че в случая следва да се съобрази отменената разпоредба на чл. 17 ЗУЗСО, която в ал. 1 въвежда срокове за започване на отчуждителните процедури за територията на Столична община с начален момент от влизането в сила на този закон - 28.01.2007 г. Към тази дата 10-годишният срок по чл. 208 във вр. с § 70 ЗУТ за процесния имот не е изтекъл, поради което доводът в касационната жалба, че правото на общината да отчужди имота е погасено, е неоснователен. Следва да се има предвид, че липсва преходна норма, която да изключва приложението на ЗУЗСО спрямо действащи към датата на влизането му в сила планове. Правилно съдът приема, че този закон е специален спрямо ЗУТ. С чл. 17, ал. 2 ЗУЗСО се поставя нов начален момент, от който започват да текат сроковете за отчуждителните процедури по отношение на територията на Столична община. Изводът, че 15 - годишният срок за започване на отчуждителната процедура за такъв вид обект на техническата инфраструктура - за първостепенна улична мрежа по чл. 17, ал. 1 ЗУЗСО в конкретната хипотеза изтича на 28.01.2022 г., е правилен. Това е така, защото след отмяната на чл. 17 (ДВ, бр. 31/10.04.2018 г.), в § 23 ПЗР ЗИД ЗУЗСО изрично е предвидено, че сроковете по тази разпоредба за започване на отчуждителни процедури за изграждане на обекти - публична общинска или публична държавна собственост, на територията на Столичната община по отношение на подробни устройствени планове, влезли в сила до влизането в сила на ЗУЗСО, текат от влизането в сила на закона - 28.01.2007 г. Едва след изтичането им се прилагат правилата на чл. 208 ЗУТ съгласно ал. 2 на преходната норма.“

Както е посочено в същите мотиви, съгласно чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ влезлите в сила ПУП могат да се изменят, когато в съответния срок по чл. 208 не е започнала процедурата за отчуждаване. Ето защо, дори при изтекъл срок, съответно – ако би била обявена за противоконституционна разпоредбата на § 23 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на ЗУЗСО от ДВ, бр. 31 от 2018 г. (ПЗР ЗИД ЗУЗСО) и съответно – същата не би била част от позитивното право, последицата от това би се изразявала във възможността собственика да поиска изменение на ПУП. Тази възможност обаче не обвързва компетентния орган да одобри поисканото изменение, тъй като специалният закон поставя редица изисквания към ПУП, първото от които – съответствието му с ОУП. Подробно е изяснено в случая както в приключилите съдебни спорове, така и в настоящето производство, че процесният имот попада в зона Тти – за транспортна инфраструктура и съответно, ПУП за него с различно предвиждане не може да бъде одобрен. Заедно с това, ОУП на СО се явява нормативен акт от ранга на закон, тъй като представлява графичната част на ЗУЗСО. Ето защо, не може да се приеме, че соченото от жалбоподателя конституционно дело № 21/2021г. за обявяване противоконституционност на разпоредбата на § 23 ПЗР ЗИД ЗУЗСО има за предмет искане от значение за решаване на настоящия спор и съответно – че представлява основание за спиране на последния съгласно чл.229, ал.1, т.6 от Гражданския

процесуален кодекс (ГПК), субсидиарно приложим на основание чл.144 АПК. По същите съображения и прилагайки правилото за тълкуване с оглед целта на закона, установено в чл.46, ал.1 ЗНА следва да се приеме, че предвид съществуването на специалния закон – ЗУЗСО, в производствата по отчуждаване за реализиране предвижданията на ПУП, съответстващ на ОУП на СО, не е приложимо разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 4/02.11.2016 г. по т. д. № 6/2015 г., ОСС, I и II колегия на Върховния административен съд, което се отнася единствено до сроковете, установени в чл.208 ЗУТ.

В тази връзка следва да се отбележи и, че е основателно възражението на ответника, че § 23 ПЗР ЗИД ЗУЗСО не е сред основанията за издаване на процесния акт. Съответно, тази законова норма не е приложима в производството по същество и производството по искането за преценка съответствието ѝ с Конституцията не е преюдициално за настоящия спор – аналогично, в мотивите на определение № 10731/22.10.2021г. по адм. д. № 9834/2021г. на ВАС, Второ отделение. В същите мотиви е изяснена и неотносимостта на соченото от жалбоподателя решение № 14/15.10.2020г. по к. д. № 2/2020г. Що се отнася до решение № 4/04.05.2020г. по к. д. № 9/2019г., с което е отхвърлено искането на състав на ВАС за установяване на противоконституционност на чл. 142, ал. 1 от АПК, то изрично се посочва в мотивите му, че: „В контекста на отправеното искане за обявяване на чл. 142, ал. 1 АПК за противоконституционен като противоречащ на чл. 151, ал. 2 от Конституцията, доколкото задължава съда да приложи материален закон, който е обявен за противоконституционен, тъй като е бил действащ към момента на издаването на индивидуален или общ административен акт, настоящото решение следва да бъде прилагано съвместно с тълкуването, дадено от Конституционния съд в цитираната по-горе точка втора от диспозитива на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г.“ Предвид предмета на настоящето производство, настоящият състав не намира цитираните решения на Конституционния съд за относими и съответно – подлежащи на обсъждане.

Във връзка с доводите на жалбоподателя относно засегнато право по чл.1 от Протокол 1 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е необходимо да се отбележи, че именно предприетата процедура по отчуждаване е израз на изпълнението на задължението на държавата да гарантира закрилата на това право. Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) е изяснил в практиката си по чл.1 от Протокол 1 във връзка със собствеността, засегната от обществени мероприятия, и в частност в решението от 23.09.1982 г. по делото *С. и Л. срещу Ш.*, че именно твърде продължителното време, през което собствениците са били принудени да търпят ограничения на собствеността, е нарушило дължимия баланс между обществен и индивидуален интерес. Посочва се в това решение, че Съдът „намира за естествено в такава комплексна и трудна област, каквато е благоустрояването на големите градове, договарящите държави да разполагат с широка свобода на преценка, за да прилагат градоустройствената си политика. Все пак, Съдът не може да не осъществи своето право на контрол и трябва да установи дали необходимият баланс е бил поддържан по начин, съответстващ на правото на жалбоподателите на "мирно ползване на (тяхната) собственост" по смисъла на първото изречение на чл. 1“. Действително, в случая от влизане в сила на ПУП, за предвиждането на който се извършва отчуждаването, е изминал значителен период от време. Висящата недействителност на заповед № РД-09-50-66/10.02.1999г. на главния архитект на СО е била санирана с решение № 85

по протокол № 56/06.08.2003г. на СОС, публикувано в Неофициалния раздел на Държавен вестник бр.78/02.09.2003г. След като административният орган не е предприел отчуждаване за изпълнение предвиждането на така одобрения ПУП своевременно, с процесната заповед посоченото задължение е изпълнено. Независимо от продължителността на изтеклото време обаче, не е налице основание да се приеме, че тя гарантира изменение на ПУП съобразно желаното от собственика. Както беше цитирано по-горе, в областта на благоустрояването държавите разполагат с широка свобода на преценка. В частност в случая, имотът без промяна във времето попада изцяло в улична регулация, а видно от представените по делото скици – пространствено е разположен по начин, че евентуално изменение би засегнало три улици.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 (сто) лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно чл.78, ал.8 от ГПК. Разноските са дължими на юридическото лице съобразно чл.15 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. А., с ЕГН [ЕГН], против заповед № СОА20-РД40-104/20.11.2020г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА А. Н. А., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева – разноски по делото.

Решението е окончателно.

Съдия: